

An illustration of a multi-story building at night. The building has a dark blue facade with a red roof. Several windows are lit from within, showing different scenes: a man looking out, a woman sitting on a balcony, a man talking on a phone, a woman reading, and a cat sitting on a windowsill. A birdcage with a red bird is visible on a balcony. The overall style is flat and graphic.

Andrea Rodés

SOLS

Columna

ANDREA RODÉS
SOLS

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2024
© ANDREA RODÉS MONTOLIU, 2024
DRETS NEGOCIATS A TRAVÉS D'UTE KÖRNER LITERARY AGENT
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3206-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 4.073-2024
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

I

Per fi, per fi un sofà per a mi sol, va pensar en Lluís deixant-se caure al sofà que havia acabat de muntar aquell matí. Hauria estat més fàcil fer cas de la Mònica i contractar el servei d'Ikea, però li havia fet il·lusió sortir-se'n tot sol. Si els seus amics sabien muntar mobles d'Ikea, ell també podia.

—Però els teus amics segur que són més àgils que tu, germanet —li havia dit la Mònica obrint molt els seus ulls blaus. La seva germanastra, si és que podia anomenar així la filla de la nòvia del seu pare, estudiava Interiorisme i s'havia entestat a ajudar-lo amb la decoració del pis. Òbviament, la idea que el sofà fos de color beix clar, disparant les possibilitats que acabés tacat el mateix dia que l'estrenés, havia estat seva.

—Així guanyaràs sensació d'espai i lluminositat.

Ell havia encongit les espatlles i havia assentit amb el cap. Li feia gràcia veure la Mònica tan contenta. Es bellugava per Ikea com si fos el seu petit paradís particular, assenyalant amb el dit tot el que li agradava o creia que ell podia necessitar per a la seva nova vida a Barcelona: el

sofà, les cortines enrotllables per separar la sala de la cuina, el joc d'estanteries per guardar-hi tot el material fotogràfic, la taula de menjador rodona, «per quan convidis una noia a sopar, tot i que cuines fatal», se n'havia rigut.

—No és veritat, que cuini tan malament.

—Però si no saps fer ni un ou ferrat, Lluís. El que passa és que tens la sort de ser guapo i et van totes al darrere. —La Mònica el va mirar de reüll mentre escollia els coixins a joc amb el sofà nou—. Bé, jo no et trobo tan guapo des que portes barba. Segur que et fa pudor de fregit quan menges croquetes. Són les meves amigues, les que diuen que ets guapo.

—Tens unes amigues molt intel·ligents —va respondre en Lluís observant el seu reflex en un mirall de peu col·locat entre dos models de sofà llit. Es va passar una mà pels cabells castanys, orgullós de les poques canes que tenia, i després es va gratar la barba de sis dies. A ell sí que li agradava com li quedava la barba.

—Ets un cregut —li va dir la Mònica per darrere, traient-li la llengua. Després l'havia obligat a recórrer tots els passadissos d'Ikea en cerca de complements i objectes decoratius aparentment innecessaris, com aquelles cistelles de vímet que encaixaven al mil·límetre en els últims prestatges de l'estanteria blanca de la sala, que li servirien per guardar els cables i endolls de les càmeres.

Potser sí que ho era, de cregut, es va dir en Lluís, recordant la conversa amb la seva germanastra a Ikea dos dies abans. De motius no n'hi faltaven: als seus quaranta-dos anys, tenia força cabell, de color castany clar, com el de la mare, i només algunes canes, que quedaven força dissimulades. Sempre havia estat alt i prim, però ara, gràcies al ioga, que practicava de manera regular des que

havia arribat a Barcelona i s'havia apuntat a un curs per fer-se'n professor, el seu cos havia agafat un aspecte més atlètic. Una altra cosa de què se sentia orgullós era de no portar ulleres. Els seus ulls verds, grossos i una mica caiguts, també com els de la mare, hi veien a la perfecció, tant de lluny com de prop, i això li era de gran ajuda a l'hora de córrer pel món amb l'ull darrere la càmera, sense patir per si perdia les ulleres, com alguns dels seus col·legues de professió. Un cop havia vist un periodista alemany que s'havia hagut de quedar a l'hotel a Kabul durant tres dies perquè en una estampida al carrer li havien caigut les ulleres i la multitud les havia esclafat. Pobre Andreas, va murmurar, recordant la mirada ansiosa d'aquell reporter miop que no parava de maleir en alemany. Al final, el seu ajudant li havia trobat un òptic al centre de Kabul que podia fer-li unes ulleres noves en dos dies. Van resultar ser unes ulleres horribles, de cul de got, però almenys podia veure-hi.

En Lluís va encreuar les mans darrere la nuca i va alçar la vista cap a les bigues del sostre. Després de buscar molt, havia acabat llogant un petit apartament a la Barceloneta que li costava mil dos-cents euros al mes. Era un cinquè sense ascensor, amb una cuina minúscula i un bany on gairebé no cabia dret, però amb un ampli finestral que donava a la plaça del mercat per on entrava molta llum. I ell, acostumat a la grisor del cel de Pequín, buscava precisament això: llum.

«Ja he estrenat el sofà», va escriure a la seva germanastra per WhatsApp. Eren les vuit del vespre d'un dissabte. Segur que s'estava preparant per sortir amb les amigues. «Tenies raó. Queda molt bé. De fet, TOT ha quedat molt bé», va afegir. «Gràcies per acompanyar-me a Ikea. Seràs una gran interiorista».

«No siguis pilota», va contestar ella de seguida. «Ara només et falta estrenar la cuina».

En Lluís va riure. Si el jovent que pujava era tan divertit com la Mònica, el món estava salvat.

Després es va quedar una estona més mirant el sostre i escoltant la remor d'uns nens jugant a pilota a la plaça. Volia gaudir d'aquell primer moment de pau i tranquil·litat en soledat des que havia tornat de Pequín. No seria fàcil desconnectar del tot —el seu pare continuaria estant ingressat a Can Ruti i la seva mare no trigaria a fer acte de presència—, però per fi sentia que tenia el seu espai, «la seva cova», com deia la mare, on refugiar-se i posar-se a editar vídeos o perdre el temps a internet amb l'única companyia d'ell mateix, com estava acostumat després de tants anys vivint sol a Àsia.

Va mirar el mòbil per veure si tenia algun missatge. Res. Ja eren les vuit tocases. A la Xina tothom estava dormint. Es va aixecar i va decidir que baixaria a comprar quatre coses per sopar al súper de la cantonada. L'amo, un pakistanès d'uns cinquanta anys, li havia caigut bé. Aquell matí, en veure els transportistes d'Ikea debatent com pujarien els mobles per les estretes escales de l'edifici, havia obligat els seus dos fills adolescents a donar-los un cop de mà. Ells havien obeït de mala gana, però havien estat de gran ajuda. A canvi, en Lluís els va donar una bona propina i va prometre que al vespre baixaria a comprar. Complint la seva paraula, es va plantar davant del petit supermercat, va agafar una cistella i la va omplir amb un paquet de bossetes de te, plàtans, pomes, cereals i un pack de sis iogurts desnatats. Des que havia fet els quaranta, intentava cuidar una mica la dieta, tot i que en passar per davant dels prestatges de dolços no es

va poder estar d'agafar una rajola d'aquella xocolata negra amb sal que tant li agradava a la seva mare. Després de tantes setmanes convivint amb ella, també s'hi havia tornat addicte.

—Alguna cosa més? —va preguntar l'amo del súper mentre ficava els productes a la bossa. Sense esperar que en Lluís digués res, va calcular el preu total en una calculadora i la va girar perquè ell el pogués llegir: 14,80 euros.

—De quina regió del Pakistan sou? —va preguntar en Lluís traient un bitllet de vint de la butxaca dels pantalons.

L'home va alçar una cella.

—De Gujrat, al Panjab. Coneixes el Pakistan?

En Lluís va assentir amb el cap.

—Hi he estat dues vegades. Soc periodista.

El botiguer es va limitar a tornar-li el canvi.

—Una de les vegades acompanyant una missió de marines americans —va afegir orgullós—. També he estat a l'Afganistan.

—Molt bé. —L'home va fer una pausa, com si anés a afegir alguna cosa, però es va limitar a assenyalar unes pastes olioses que tenia al costat de la caixa registradora—. Són samosses. Les fa la meva dona. Vols endur-te'n alguna?

Una mica decebut pel poc interès que el botiguer havia mostrat en els seus viatges al Pakistan, en Lluís va respondre que sí. Era nou al barri. Volia caure bé.

—Me les menjaré per sopar —va dir.

—Molt bé —va tornar a dir el pakistanès, embolcallant les samosses en uns tovallons de paper—. Recepta especial del Panjab. T'agradaran.

Un cop al seu pis, en Lluís es va tornar a deixar caure al sofà. En aquell breu temps que havia estat fora, els veïns del davant s'havien posat a cuinar el sopar i per la porta d'entrada s'escolava una olor intensa de coliflor bullida. Olor d'hivern, va pensar, tot i que ja eren a mitjans d'abril. La seva mare posaria el crit al cel quan li expliqués que al seu nou pis hi arribaven les olors de la cuina dels veïns i que fins i tot se sentia el seu televisor.

—Si haguessis tingut una mica més de paciència, hauries trobat alguna cosa millor i més a prop de Sarrià. Ja em diràs què se t'hi ha perdut, a la Barceloneta —li havia dit quan es va assabentar que havia signat el contracte de lloguer.

A la mare li sabia greu que marxés de casa seva, no podia dissimular-ho. Però ja feia sis mesos que havia tornat de Pequín, necessitava recuperar una mica d'independència. Trobar un pis no havia estat fàcil. Els lloguers eren alts i tampoc tenia gaire clar a quin barri volia viure. Sarrià no, que tindria la mare massa a prop i era molt avorrit. Gràcia, on vivien bona part dels seus amics de la Facultat de Periodisme, tampoc li agradava. Massa hípter, com deia la Mònica. L'Eixample, massa sorollós. La Barceloneta? Ni se t'acudeixi, molt bruta i plena de turistes, li advertien els amics. Però a ell li feia una certa gràcia viure prop del mar després de tant de temps. I aquell pis li havia agradat només d'entrar. Tenia molta llum i la platja a dos carrers. Ara que arribava el bon temps, pensava llevar-se aviat per anar a nedar cada matí.

—Això no t'ho creus ni tu —li havia dit la mare en sentir les seves saludables intencions.

—Quina poca fe que tens en mi.

—Tu només matines per agafar avions.

—He canviat. Ja ho veuràs.

El pare era l'únic que havia aprovat la seva decisió de mudar-se a la Barceloneta. «Quan surti d'aquí m'hi portes a fer un bon arròs», li havia escrit a la pissarreta blanca que s'havia endut a l'hospital per poder comunicar-se. Feia gairebé un mes que li havien extirpat la laringe —laringectomia total, quina paraula més horrible—, però el postoperatori estava sent llarg. Calia esperar que la ferida cicatritzés per posar-li la pròtesi, i per culpa de la radioteràpia, que li havia fet malbé el teixit de la pell, estava trigant més del normal. Mentrestant, el seu pare havia d'alimentar-se a través d'una sonda gàstrica i comunicar-se per escrit.

—De seguida podrà tornar a parlar i menjar normal, ja ho veuran —els havia promès el doctor Corbella, el cirurgià que havia dut a terme la intervenció. En Lluís sentia una mena d'adoració per aquell metge de la seva edat, capaç de manegar un robot amb múltiples potes per extreure laringes o el que fes falta—. Hem cosit els vasos sanguinis un per un i ara hem d'esperar uns dies per comprovar que la pell del coll no rebutja l'empelt. —El doctor Corbella solia intercalar pauses entre les seves explicacions per assegurar-se que els seus interlocutors l'entenien, per després concloure amb un missatge positiu—: Estem parlant d'un noranta per cent de possibilitats d'èxit, així que no cal patir més del compte. Pacència, senyor Dalmau, això ja quasi està!

Però el pare, de paciència, en tenia poca, això ho sabia bé en Lluís, i quan el doctor Dalmau desapareixia per la porta, l'angoixa s'apoderava d'ell.

—Els metges s'inventen la meitat del que diuen. Alguna cosa han de dir als pacients.

—Vinga, pare. Confia en el doctor Corbella —li deia

en Lluís, conscient que les seves paraules no l'animaven gaire. Bona part del temps que es quedaven sols en aquella habitació de Can Ruti, el pare aclucava els ulls i es posava a dormir amb aire malhumorat, oblidant que el seu fill es quedaria assegut al seu costat fins a l'hora de sopar.

Alguna vegada, en Lluís se sobtava pensant que tot seria més fàcil si per l'habitació d'hospital hi rondés algun nen petit, un net. Una criatura sempre donava alegria, i encara més en un hospital. Però, en lloc de nets, el pare s'havia de conformar amb la visita del seu únic fill, un periodista solter que als quaranta-dos anys s'havia adonat que no sabia què fer amb la seva vida.

—Amb el temps t'adonaràs que la família ho és tot —li havia etzibat el pare el dia abans d'entrar al quiròfan, mentre es menjaven un magnífic llobarro a la sal en un dels seus restaurants favorits del Poblenou, on vivia des de feia anys amb la seva nova parella, la Marga, i la seva filla Mònica.

—La família? —va preguntar en Lluís escurant les restes del peix que tenia al plat—. Però si quan jo era petit no eres mai a casa. Ni tu ni la mamà. —Va riure—. Marxàveu sempre de viatge i jo em quedava amb la filipina, o amb qui fos.

—Fes-me cas, fill —li havia respost el pare amb un fil de veu. El càncer li havia malmès les cordes vocals i amb prou feines podia parlar—. Tots necessitem una família.

En Lluís havia assentit amb el cap.

—M'estàs dient que he de trobar nòvia d'una vegada... —Mentre deia això observava un grup de noies amb aspecte d'escandinaves que baixaven per la rambla en direcció a la platja. Totes anaven amb samarreta de tirants i

lluïnt pitrera. No tenien fred?, va pensar en Lluís sense apartar la mirada. Ell no s'havia tret la jaqueta, tot i que el sol de primavera escalfava força.

—Nòvia i pis.

—I feina nova —va afegir en Lluís—. Ja t'he dit que estic fent un curs per ser monitor de ioga?

El pare va aclucar els ulls, petits i marrons, tan diferents dels seus.

—No reneguis del que ets, fill.

—El ioga se'm dona bé.

—Tu ets periodista.

De les tres coses que el pare li deia que havia de tenir, almenys n'havia aconseguit una: el pis, va pensar en Lluís traient les samosses de la bossa. Eren olioses i fredes. Va fer una foto de la samossa mig mossegada i la va enviar a la Mònica: «El meu primer sopar al pis».

«L'has fet tu? No té gaire bona pinta. Què és?».

«Són samosses».

«Nosaltres hem sopat pizza, després sortirem de festa».

La germana li va enviar una selfie envoltada de les seves amigues en un restaurant italià del Poblenou. Va ampliar la foto per veure-la millor. Anaven totes molt maquillades.

«Quin perill», va escriure. «Divertiu-vos».

De sobte va tenir ganes de tornar a tenir vint anys i l'energia per passar-se la nit ballant i bevent, com farien elles. En lloc d'això, es va quedar al sofà nou mirant una sèrie a l'ordinador.